

FOAIA DIECEZANĂ

Organul eparhiei ortodoxe române a Caransebeșului

..... APARE DUMINECA

Prețul abonamentului:		Manuscrisele nu se înapoiază și se adresează redacției „Foaia Diecezană”; iar banii pentru abonamente și inserațiuni se trimit administrației „TIPOGRAFIA și LIBRĂRIA DIECEZANĂ” în Caransebeș.	Prețul inserțiunilor:	
Pe un an	240 Lei		Pentru publicațiuni oficiale, concurse, edicte etc. publicate de 3 ori, dacă conțin până la 150 de cuvinte 120 Lei, până la 200 de cuvinte 180 Lei, de aci în sus 200 Lei.	
Pe jumătate de an	120 „			
Pe un pătrar de an	60 „			
Un număr	5 Lei.			
Pentru străinătate pe un an	300 Lei.			

Scrisoarea I. P. S. Patriarh Miron

adresată d-lui Dr Cornel Corneanu
cu prilejul jubileului dsale.

Iubitul meu,

Din invitarea fruntașilor Bănățeni dela 25 Februarie 1934, am aflat cu multă bucurie despre hotărârea lor de a serbători activitatea desfășurată de D-Ta pe terenul obștesc în cursul unui $\frac{1}{4}$ de veac. Ocazia aceasta mi-a reamintit în memorie timpul aceluia deceniu, în care am depus și eu în mândrul nostru Banat cea mai grea, dar și cea mai frumoasă muncă, ajutat de colaboratorii mei, bătrâni și tineri. Dar mai ales i-am mobilizat pe cei tineri, când spre a porni clădirea unei școli, — când spre a salva o altă școală periclitată, când spre a ridica moralul organelor noastre desnădăjduite, — când spre a face propagandă culturală. Iară altă dată ne-am pornit cu toții, cutreerând câte un ținut întreg, ridicând alipirea poporului de biserică și neam până la entusiasm, salvându-i așezămintele românești și întărindu-i nădejdea în zile mai bune. Odată nu ne-am întors din ținutul Făgetului 28 zile. Și astăzi Biserița dela „Izvorul Miron”, izvorește din acea apă vie, cu care am răcorit sufletele poporului, dogorite de arșița mizeriilor naționale. D-Ta — ca secretar, — mi-ai fost mâna dreaptă, luând parte

la bucuriile succeselor de a fi mântuit moștenirea înaintașilor din valurile celor mai frumoase zile, precum și la frământările sufletești, cari au culminat în urmările îndrăsneței mele pastorale dela Crăciunul 1917, când — în aceeași zi — o căutau Comandamentul militar local la tipografia noastră, procurorul dela Timișoara, procurorul suprem al țării, Ministerul de Culte, cel de Justiție dela Budapesta, pe unde au putut-o găsi. Pastorală, cu răsunet chiar și în îndepărtata Basarabie, și-a avut epilogul la Viena, unde însă Împăratul-Rege Carol IV a avut mai multă circumspecție decât Guvernul dela Budapesta.

D-Ta — deprins la muncă fără a cunoaște oboseala și cruțarea — ai continuat în era de libertate a activa pe toate terenele vieții publice. Și e foarte laudabil, că fruntașii Bănățeni prind acest prilej pentru a aprecia ostenețele și a-le răsplăti prin sentimente de recunoștință și de stimă personală.

Eu iau din toată inima parte la această sărbătorire a unui vrednic ucenic al meu, rugând pe Dumnezeu să-ți întărească puterile, ca în frățescă dragoste să poți lucra și în viitor pentru ridicarea în toate privințele a celui mai frumos și mai bogat colț de țară românească.

București, 15 Martie 1934.

*Cu părintești binecuvântări,
MIRON patriarh.*

Cuvântul P. O. D. Andrei Ghidiu

la jubileul d-lui Dr. C. Corneanu.

Strălucită Adunare,

Biserica noastră eparhială a Caransebeșului ia parte cu sinceră bucurie creștinească la sărbătorirea de astăzi a vieții neperihanite și a faptelor neperitoare, cari rămân dăruite în istoria Banatului, ale bunului Român și ale cvlaviosul creștin ortodox, care este d-l Dr. Cornel Corneanu.

Am fost profesorul tatălui sărbătoritului nostru de astăzi, al venerabilului părinte Nicolae și el descendent al unei vechi familii preoțești. Cunosc deci din frageda-i copilărie, pe iubitul și prețuitul meu fiu sufletesc Cornel Corneanu, care a crescut alături de copiii mei, acum adormiți în Domnul. L-am avut colaborator al meu în cele naționale, în cele culturale fiindu-mi vicepreședinte și l-am avut împreună siujitor în via Domnului.

Îi cunosc mintea-i trează, sufletul lui generos și inima-i aplecată spre milă și milostenie.

Dumnezeu i-a hărăzit înălțări în ierarhia bisericii și în cea a Neamului.

El este astăzi mândria, dar și nădejdea Banatului. El este bucuria noastră a celor apropiați de vecinicie.

Bătrânețele mele adânci și gârbovite, Te fericesc iubitul meu fiu, pentru marea cinste ce Ți-se face astăzi, cinste ce se revarsă și asupra eparhiei, pe care astăzi din mila lui Dumnezeu cu vrednicie o conduc.

Primește deci urarea mea, ca Dumnezeu să Te țină încă mulți și fericiți ani în deplină sănătate spre fale și bucuria noastră a bănățenilor și a bisericii noastre.

LUI CORNEL CORNEANU

luptător național al Bănățenilor

*Fâlfâie departe ale vremii flamuri
Și întreg Banatul e în azurul blând de sărbătoare,
Lung susură luncile cu sveltele lor ramuri
În liniștile aromate ale clarului de soare...
Visător al unui secol, azi stai tu privind în depărtări
La răspântia ta — pe ale timpului cărări,
Între șoptele unui amurg de ieri
Și crenelate zori în alburul de tăceri...
Visător din alte lumi, tu 'nainte ai trecut
Cu sufletul în zalea argintie spre a idealului cetate...
Întrepid spasmurile le-ai învins, căci paloșul cuvântului tu l-ai avut,
Țara visului departe strălucea — a idealului magnifică cetate!
Luptător al providenței, Banatul ți se 'nchină
Cu ale sale culmi brodate 'n zările argintii,
Cu luncile 'n hlamida de cicoare și sulcină...
Și voinicii munți — ai noștri munți cu piepturile aurii...
În oceanul vieții tale s'au scurs durerile talaz după talaz,
Din oceanul suferințelor Banatul se ridică az,
Factorul cel mai mândru al mamei Românie,
Trup din tine, sufletul din tine,
Un Făt-Frumos cu harurile pline...*

Caransebeș, Martie 1934

LUCIAN COSTIN

MEDITAȚIE.

Calvarul și răstignirea Mântuitorului.

„I fieror expedi cruceam...”

La tropăitul calului și zângănitul sinistru al sabiei de uniformă metalică a centurionului Petronius, care mergea în fruntea funebrului cortegiu, cărări, lumea aglomerată pe stazile înguste ale Ierusalimului, fiind în preajma mării sărbători, se dă speriată la o parte și privește mirată la Mântuitorul Iisus Christos care în atâtea rânduri i-a uluit prin minunile sale, prin faptele extraordinare, acum împovărat cu o cruce între doi tâlhari cunoscuți lor, în drum spre Golgotha durerilor... spre locul destinat spre a fi executați, spre a fi răstigniți.

Norii cari se învolburau navalnic în clipa în care „Cel nevinovat” sorbea paharul de otravă al lumii păcătoase, — s'au risipit și trăsnetețele înfricoșate cari străbăteau stihiiile au amuțit suse în acest moment. Blandul Iisus istovit de îngrozitoare noapte din grădina Ghetsemani, când fața-I senină fu scaldată în sudori de sânge, istovit de cele patru cercetări Ana, Caiafa, Pilat și Irod cel din Galileia, chinuitoare și scandaloase purtări, de bătăi, palmuiri, biciuri și scuiptături parcă nu mai era bărbatul semeț care acum câteva zile evacuase cu biciul Templul de nemernicii negustori ce-l profanau! Frumosu-I chip era transfigurat acum ca înaintea agoniei și spasmului morții, ochii îi erau roșii de plâns stăpănit, spinarea-I era sângerândă, păstrând încă urmele vergilor, straietele simple și aspre se lipeau de jupuiturile de pe corpul martirizat, sporindu-I astfel chinurile.

N'ajunse acest alai sinistru încă la poarta „Grădinilor” dar nici nu mai era mult până acolo, când iată... Iisus la capătul puterilor trupești se împedecă și cade, prăbășindu-se sub povara crucii! Indelungatul priveghiu din grădina Ghetsemani, trădarea lui Iuda, cununa de spini, vergile, josiția judecătorilor, sentința nedreaptă, batjocura sutășilor, și acest drum cu crucea pe umeri, întâmpinat pe tot parcursul acestui drum, numai cu ocări, de cei pe cari El îi iubea atât de mult, a căror păcate, Cel fără de păcat le luase asupra sa, Îl istoviseră complet. La față se făcu alb ca zăpada, pleoapele înroșite îi acopereau acum privirea blândă, iar ceata norodului crezând că se preface îl lovește cu picioarele în coaste, însă orișice stăruință era zadarnică.

La timpul oportun le ese în cale Simeon Cireneanu, care — fiind înspre seară — se

Întorcea tocmai de la țarina sa, care, fie silit de Petronius, fie din milă de acest nenorocit, îi ia el crucea și continuă drumul ce ducea acum urcând. Nu poposese decât pe culmea unui pisc pleșuv care mâncat de intemperiiile multor decenii, pare acum țeasta unui craniu, loc parca predestinat pentru omor! Picioara adevărată însă a alegerii acestui loc e alta și anume pentrucă pe aci se încrucează drumul Damascului cu cel al Iaffei pe unde se perindau veșnic o sumedenie de negustori și drumeți cari veneau fie la târgul dela poarta Ioppe, fie după alte treburi la Ierusalim, iar crucea — suprema pedeapsă — menită să cutremure și înspăimânte pe orișice trecător, se cădea deci a fi înfiptă într'un loc spre a fi văzută de cât mai mulți!

În timp ce trupul îndumnezeit al lui Iisus, care închidea un suflet atât de mare se prefăcea în jug de durere pe care ardeau toate păcatele lumii, răsuflarea l-se făcea tot mai grea, capul i-se svâcnea de usturimea piroanelor, inima i-se sbătea cu bătaii înțepte ce-l sguđuiau parca să-l smulgă de pe cruce, iar picăturile de sânge nevinovat se preling domoale pe mâni săpând în țărână brazde roșii de sânge. Ochii muritori, în cari se înfățișase Dumnezeu să privească pământul se înecau acum în sticlirea agoniei, iar buzele vinete, crăpate de plâns înăbușit, uscate de sete, păstrând încă urmele celei din urmă sărutări, urmele sărutării lui Iuda, Christos izvorul de apă vie, Cel ce a împărtășit tuturor balsam menit să potolească setea tuturor celor insetați, acum e ospătat cu oțet.

Ierusalimul cel trupesc al legii, el care și-a ucis profeții, a ucis acum pe cel mai mare profet al lumii, pe Fiul lui Dumnezeu răstignindu-L pe cruce, căci Ierusalimul cărturarilor și al fariseilor, Ierusalimul încremenit în secile dar rentabilele formule ale legii vechi, Ierusalimul idolatru, acela răstigni pe cel nevinovat și nu mulțimea poporului, care îl primise acum câteva zile cu cântece de osanale și flori.

El care a vindecat rănilor ei i-au rănit trupul cel prea curat, El care a iertat pe răufăcători, a fost răstignit între tâlhari, El care a iubit pe toți oamenii, chiar de nu-i meritau dragostea, ura lor l-au pironit aci, El care a fost atât de drept, a avut parte de cea mai vicleană nedreptate, El care a adus viață și fericire a fost răsplătit cu cea mai grea pedeapsă. De această mare nelegiuire singură natura e care se revoltă, căci în clipa despărțirii sufletului de trupul cel martirizat, peste întunerecul greu ce se lasă, infernul și-a deschis gura spre a primi pe cel ce avea să rupă lanțurile robiei și în

ploaia trăznetelor ombe se surpă stâncile în abis, Ghetsemanul se crapă, mormintele se deschid, cerul urlă de mânie, pământul se cutremură și plesnește pe când în atmosferă zigzaguri de lumină din ceruri se coboară în noaptea adâncă ce se lasă peste pământ și peste apă... și în roșiatica lumină, ce peste beznă se răsfrânge, Ierusalimul pare acum o pată roșie de sânge...

Petru Toma

Discursul la Mesaj

al d-lui Dr Vasile Loichița.

Banatul, cu o deosebită mulțumire a luat cunoștință de cuvântul înțelept, cumpătat și plin de miez cultural pe care l-a rostit învățatul profesor dela Facultatea de Teologie din Cernăuți — senatorul acelei Universități. Dr Vasile Loichița, ridicat la catedra de Dogmatică dela Facultatea de Teologie din Cernăuți, prin meritele-i deosebit de importante: cultura teologică vastă, străduința continuă de a se instrui la izvorul neseecat al învățăturii lui Christos; prin evlavială cucernică și simțul de dreptate a câștigat repede simpatia tuturor profesorilor — cari îl vedeau cu ochii de un adevărat „spiritus rector“ în toate chestiunile importante ale Universității — de aceea cu toții l-au ales de senator al Universității din Cernăuți.

Și profesorul erudit face cinste Universității care l-a trimis și nouă Bănățenilor din mijlocul cărora s'a ridicat, ca cel mai vrednic și de carte fiu al Banatului nostru.

Discursul la Mesaj rostit în ședința senatului dela 2 Martie 1934 oglindește pe deplin străduințele nobile ale prof. univ. Dr Vasile Loichița. Sunt accente nobile ale omului preocupat de grija deosebită a culturii noastre — iar ca realizatorul acestei culturi este înfățișat însuși Suveranul țării noastre „prințul culturii românești“ căruia îi aduce omagiul, supremul omagiu al „Românilor desrobiți, carei-i aduc suspinele și dorurile de veacuri“...

Într'o minunată împletire de gânduri își țese întreg discursul amintind despre sufletul neamului nostru, care singur a rezistat atâtor suferințe, a nutrit gândul curat al zilei de izbăvire, care n'a întârziat — și pentru această

izbăvire națională au lucrat atâtea suflete pline de cultură, atâția ctitori și români însuflețiți de focul sacru al idealului național. Idealul național a luat ființă în *biserici* și *școli*. Ele au fost și vor fi focarele culturale și naționale ale neamului.

Despre învățământul de toate gradele începând cu școala primară și până la Universitate d-l senator Dr Vasile Loichița, arată calea ce trebuie să o străbată tânărul, educația solidă, riguroasă, adânc religioasă și morală să nu lipsească. Arată necesitatea propunerii religiei cu 2 ore în învățământul secundar și buna pregătire a profesorilor de religie, cari vor trebui să aibe cunoștințe teologice și filosofice. Biserica, ca factor religios, moral și educativ are o întreită însemnătate. Creștinismul nostru românesc ne-a păstrat ființa neamului românesc. „La frații subjugăți ea a continuat să fie cetatea de biruință a conservării noastre naționale!” (pag. 18) Cărțile bisericești au răspândit ideea de unitate națională. Dizordinile din biserică se datoresc încălcării principiului de autoritate — a disciplinei canonice. „Disciplina canonică este categorică și pentru unii și pentru alții, ea obligă și pe chiriarii și pe turma încredințată păstoririi lor. Obligațiile ca și răspunderile sunt covârșitoare și pentru unii și pentru alții. Chemărilor altarului, noi ca fii ai bisericii, trebuie să le răspundem cu unțul de lemn al bunătății și dragostei noastre, mereu turnându-l în candela ce stă aprinsă la picioarele Aceluia care pentru a noastră izbăvire s'a pironit” (pag. 19). D-l Dr Vasile Loichița face un apel de solidaritate creștină pentru salvarea vieții noastre naționale.

Am menționat acest discurs, fiindcă am găsit că pornește dela principiul creștinesc al lui Christos, fără de care neamul nostru nu poate prospera!

Prof. C. RUDNEANU.

Și de a-și grăi în limbile îngerești, dacă dragoste nu am, făcutu-m'am aramă sunătoare și chimbă răsunător.

Sf. PAVEL.

Victoria asupra la însuși e cea mai frumoasă dintre victorii.

Dintr'o batadă scandinavă.

Cuvinte la viața unui Om*)

*Din casă preotească
Umbrită de Scriptură,
Pornit-a copilășul
Cu drag la'nvățătură.*

*În sat la'ntâiul dascăl
Cu prunci țărani se duce,
Să prindă taina slovei
Subsfânta noastră Cruce.*

*Iar când îi vine rândul
Să'nvețe multă carte,
De casă și de prieteni
Cu trupul se desparte.*

*Și Dumnezeu îi puse
În suflet dor ferbinte,
Pe calea luminării
Să meargă înainte.*

*Ca toți studenții vremii —
Pătrunși de-a lor menire,
Visă — cu cartea'n mână
A Daciei mărire.*

*Și iată truda sfântă
Din anii tinereții,
Aduse roadă bună
În luptele vieții.*

*La fapte mari Banatul
Îl cheamă'n loc de frunte,
Căci graiul său și scrisul
În suflete pătrunde.*

*Și astfel vrednicia
Din Patria lui mică,
Mereu în ochii țării
Cu cinste ni-l ridică.*

*Dovadă și această,
Serbare minunată,
La care — atâta lume
Iubirea și-o arată.*

*Iar vechiul Caransebeș
Mai simte o mândrie,
Când omului de muncă
I-aduce bucurie.*

*Veniți, veniți acumă
În datina străbună,
Să-i spunem celui vrednic
Dorința noastră bună,*

*La praznicul cu anii
Din sută — jumătate,
S'adaugi ș'a doua parte
În plin și sănătate!*

*Să mergi tot înainte
În dragoste de țară,
Cu inimă și suflet
Pe-a ceriurilor scară!*

*Și praznicul acesta
Mai mult să-ți dea tărie,
Viața să ți-o lege
De-a țării datorie.*

*Porunca vremii cere
Să-și pună fiecare,
În slujba luminării
Talentul care-l are.*

*Și toți într'o unire
De adâncă 'nșepleciune,
Să dăm îndemn și pildă
La lucrurile bune.*

*Comoara, idealul
Acestea să ne fie,
Lui Dumnezeu și țării
Slujind cu osârdie.*

*Că Neamul nostru și-astăzi
Așteaptă o putere,
Să-l tragem din țărăniță,
La dreapta Înviere!*

G. Bălțeanu

*) Cetită la sărbătoarea d-lui C. Corneanu în Caransebeș 18 III, 1934.

Frăția Ortodoxă Română la Făget.

Duminecă în 25 Martie s'a organizat cerul protopresbiteral Făget al Frăției ortodoxe române.

Acest al doilea cerc organizat în cursul acestui an a dat bun prilej nizuințelor intelectualilor ortodoxi ca să și-le vadă încurajate, ajutate cu multă înțelegere de preoți și bine apreciate de țărani credincioși ai satelor noastre. Căci am văzut la Făget mulți preoți ai aretului și încă mai mulți țărani întruniți la anunțata serbare de organizare a F. O. R.-ului. Dar am încercat desamăgirea să vedem puțini intelectuali. Aceștia se urnesc mai greu; avem însă nădejdea că se vor urni totuș, mai de vreme sau mai târziu.

Inimosul delegat al secției, vicepreședintele Colonel Romulus Boldea a reușit totuș să facă o agreabilă zi de sărbătoare, să provoace însuflețire, dând totodată deplină mulțumire credincioșilor osteniți la acel modest dar impunător praznic al ortodoxiei.

Serviciul sfintei liturgii s'a făcut de un sobor de 17 preoți în frunte cu venerabilul protopop Sebastian Olariu și protodiaconul profesor Ioan David. La priceasnă a predicat cu mult suflet pâr. capelan protopopesesc Ioan Munteanu, anunțând descinderea intelectualilor pentru ședința de organizare a forului și îndemnându-i să fie cu luare aminte la cele ce se vor desfășura.

D-l Colonel Boldea arată, la finea sfintei liturgii, gândul care a dus la făurirea acestei asociații, cu cele mai curate și bineintenționate scopuri de promovare a religiozității și moralei creștine ortodoxe. Scuză neputința participării d-lui președinte, Dr. Cornel Corneanu, care ar fi dorit să fie și aici în fruntea asociației, organizată pe cercul protopopesesc al Făgetului. În însuflețirea generală, hotărăște espedarea unei telegrame omagiale.

Pâr. protopresbiter Sebastian Olariu aduce salutul preoților bisericii noastre, care se simte de-acum fericită să aibe floarea intelectualilor alături de sine la munca de refacere națională prin biserică.

D-l Dr. Oclavian Daminescu, subprefectul județului Severin, spune că administrația, înțelegătoare și sprijinitoare de totdeauna a bisericii, este și de astă dată alături cu cei ce-i vor binele. Ca membru al cercului Logoj, aduce frățescul salut al forului logojan.

Consilierul ref. eparhial Nicolae Cornean, secretar al secției, desvoltă o interesantă conferință despre importanța culturii religioase și

aportul pe care intelectualii pot și trebuie să-l aducă întru promovarea acesteia la sate.

Protodiaconul Ioan David, profesor de teologie, în legătură cu serbările pomilor și cultul naturii, vorbește despre cedrii Libanului. Espunerile deosebit de atrăgătoare, au fost ascultate cu multă luare aminte.

D-l Colonel Boldea mulțumește tuturor vorbitorilor pentru dragostea și preocuparea lor de binele națiunii și al bisericii noastre; cu precădere mulțumește părintelui prof. Ioan David, care însoțește pretutindenii asociația noastră dându-i concurs nelimitat. Preoțimea tractului, participatoare — în frunte cu neobositul ei protopop — deasemenea se învrednicește de recunoștința forului; totuș vrednică de recunoștință este mulțimea credincioșilor și a corurilor prezente, cari pe aripi de rugăciune au înălțat inimile noastre spre ceriuri.

Comitetul cercului Făget, în frunte cu harnicul inv. director Vasile Olariu, secretarii: inv. Brașovan și Colceag, membrii Dr. Ioan Ieța, V. Feneș și o seamă de învățători și intelectuali muncitori pe teren bisericesc, dă — în senzul frumoaselor promisiuni ale d-lui Victor Feneș — îndreptățită speranță, că la Făget sămânța forului a fost aruncată în ogor bun.

O carte necesară.

De curând a apărut din teascurile Tipografiei Diecezane din Caransebeș o nouă carte de strană: Manualul de Tipic al d-lui prof. Const. Vladu, care cuprinde slujbele dumnezeiești din Postul Sf. Paști și în special din săpămâna Patimilor.

Era o lucrare așteptată. Lipsa unui asemenea Tipic care să cuprindă în sine tot materialul necesar adunat la un loc și orânduit cu pricepere, metodic, așa cum se prezintă acesta, o simția orice strană.

Mai ales că nu toate bisericile au la îndemână Triodul ori Mineele necesare și cele cari le au sunt sau scrise cu slove cirile ori fiind extrem de scumpe nu s'au putut pretutindenii procura.

Cele scrise cu cirile se pot consulta cu multă greutate. Cântăreții de astăzi, departe de cei confesionali, nu mai cunosc aceste slove și în consecință cărțile bisericiești vechi sunt pentru ei străine.

Un caz: la una din bisericile noastre sunt 5 cântăreți; niciunul nu știe să consulte cărțile vechi. Vină nu le poți băga. N'au bieții oameni nici priceperea și nici timpul necesar să se ocupe cu învățarea slovelor cari dealtfel sunt schimbate dela epocă la epocă.

Alte cărți pentru slujbele Patimilor biserica n'are, neavând cu ce să și-le procure din cauza scumpetei. Dacă preotul nu și-ar fi luat osteneala să scoată cele necesare pentru fiecare slujbă din Post și din săptămâna Patimilor, pe care să le pună la îndemâna cantorilor, cum ar fi mers slujba?

Dar chiar aceasta este și intenția bună a autorului Tipicului amintit „*de a ușura sarcina grea de a căuta prin diferite alte cărți bisericesti*“... (Prefața)

Oarecare ușurință ar fi fost cu cantorul lui Bujigan, însă astăzi se găsește pe la foarte puține biserici. Apoi și acesta te trimite tot la Triod, mai ales la Deniile începând cu Joia mare.

Câtă greutate simte preotul care nu are la îndemână seriile de icoase și condace!? Să le citească direct din Triod e foarte greu. Trebuie să fie cineva prea versat în cirilice ca să poată face aceasta cu deplină ușurință.

Dar unde se mai poate păstra legătura cu strana? Căci, dacă cantorul nu are la îndemână cele ce urmează după mersul tipicului, nu va avea, cum obișnuim noi românii a zice: „mură'n gură“, va fi silit să tacă acolo unde nu mai pricepe.

Și câte alte greutăți nu am putea enumera și pe cari numai acela care s'a luptat cu ele — înțelegând să fie cineva conștiincios în cele ale tipicului și slujbelor dumnezeiești, — le-ar putea mărturisi.

Altfel se desfășoară serviciul divin când ai tot materialul necesar la un loc coordonat și sistematizat cu amănunțire atât partea preotului cu toate mișcărilor sale, precum și aceea a stranei.

Schițele dela pagina 300 și 343 a Tipiconului sunt minunat de lămuritoare și binevenite. O uniformitate în săvârșirea sfintelor noastre slujbe e de neapărată lipsă. Dar câți dintre preoții satelor noastre pot ști precis felul mișcărilor la punerea în mormânt de exemplu ori la ocolirea bisericii cu Sf. Epitaf? Iată de ce schițele ce le-am amintit își au rostul și însemnătatea lor mare.

În loc ca cantorul să înșire pe strană o mulțime de cărți din care să cânte la timp, are totul la un loc adunat cu trudă și sârguință de alții.

De cele mai multe ori le încurcă din cauza fricei ori a grijei de a fi atent ori a da răspunsurile, ori a căuta cutare sedeaună ori tropar, etc.

Ne aducem aminte câtă greutate simțiam la slujbele acestea din Postul mare, când eram încă leviți. Era între noi unul ori doi cari înțe-

legeau taina cărților vechi și pe aceștia năvăliam toți când ne venea rândul la strană. Și câtă grijă Doamne, câtă emoție când eram sortiți tocmai atunci cu rândul. Umpleam strana de fițuici cu catavasii ori sedelne sau alte stihiri și tot rău eșeam.

Iată prin urmare de ce Manualul d-lui prof. Vladu era ceva așteptat în Biserica noastră.

Și dacă nu mă înșel, e primul tipic în acest gen și astfel compus, la noi până acum.

Toți au simțit greutatea, dar nimeni nu s'a gândit să se apuce de muncă, să adune cu sârg ca o albină, să consulte cărțile vechi și să orânduiască cu metodă ceea ce trebuie, făcând un tot unitar, ușor și nespus de îndemânat. Cartea tipărită în condițiuni ireproșabile, pe hârtie velină cu scris în două culori, ceea ce face și mai mare ușurință, fără corecturi de tipar ori alte greșeli, este pe lângă necontestabilul merit al autorului și o podoabă de tehnică a Tipografiei noastre Diecezane.

Cât privește limba, autorul s'a ținut de „frumoasa limbă românească aflătoare în cărțile noastre vechi bisericesti cu care sunt familiarizați credincioșii noștri“.

Bine a făcut.

Tendințele unora de a moderniza limbajul cărților bisericii noastre n'a dus la bune rezultate. Poporului îi place ceea ce e născut cu el și din el: exprimarea curată și atât de minunată a strămoșilor săi ci nu străinismele cari sună atât de nepotrivit și urât mai ales în biserică.

Așteaptă numai încurajarea noastră. Este munca cinstită și iscusită a unui foarte abil mânăitor și pricepător al regulilor tipiconale răsăritene și este de datoria tuturor acelor ce înțeleg a ajuta la răspândirea acestui Tipicon.

Că lipsesc din acest manual unele servicii, ca de exemplu slujba Pavcerniței nu-i poate fi o scădere a cărții ori o omisiune vinovată a autorului.

E doar știut că noi preoțimea de mir n'am săvârșit și nici nu se săvârșește această slujbă. Cel mult se face pe la mănăstiri.

Prin urmare autorul nu a ignorat datele psihologiei religioase, nici n'a fost ateist ori condus de vre-un spirit utilitarist când a făcut această omisie. Propriu zis nu-i o omisie, căci e logic să dai la iveală numai ce ști că e de trebuință și folositor semenilor săi.

Prețul de 180 Lei dă posibilitate oricărei biserici a și-l procura.

O datorință morală ne impune a încuraja oamenii și instituțiile noastre eparhiale.

Ar fi bine dacă am lua exemplul dela alții.

Un Preot.

Cuvântarea

d-lui Dr Cornel Corneanu, rostită în 18 Martie
1934 la sărbătorile sale jubiliare.

Doamnelor și Domnilor,

La îngemănarea drumurilor, trasate de cele șapte legiuni ale lui Traian, și la imbinarea apelor cu Timișul, răsărit din iezerele Semenicultui, povestitor de mituri și legende bănățene, vesteă acum 18 veacuri civilizația latină în „Dacia felix“ municipiului Tibiscum, cel investit cu „jus italicum“. Din această viguroasă tulpină strategică, comercială, industrială și agricolă, odrăsleşte sub aripile ocrotitoare ale aquilei romane la poalele Țarcului, încărunit în cursul anilor de atâta obidă românească, Caransebeșul nostru.

Ursitoarele i-au prezis suferințe dar și slavă. Cutropirile barbare și păgâne s'au uitat. Izbăvirea a pus capăt și Golgotei milenare și după culmile de sacrificii mijeste astăzi *amintirea*, încadrată pe veci în neuitare.

Îngăduiți-mi, ca la altarul acestei amintiri să slujesc câteva clipite.

De obârșie porfirigenică, Caransebeșul perseverează în cursul secolelor de a rămâne cu adevărat „civitas regia“ a credinței, a gândirii și a naționalismului păstrător de rasă.

În această cetate, centru însemnat de operațiuni militare, au rezidat castelanii, banii, cnejii, sandjaccii și guvernatorii districtuali. Pe aici s'au abătut regi, voievozi și beliduci. Aici, înconjurat de nobilimea Severinului, viteazul Ioan Corvinul, cel de viță românească, își frământă sufletul în expediții biruitoare împotriva semilunei. Și de aici pornește generalul Baba Novac spre lagărele de cucerire neizbutită ale lui Mihai Viteazul, urmat după patru veacuri de trudnică așteptare de eroul Ion Dragalina, care împlântă pe Alion drapelul idealului național împlinit, dar nu-i este dat să revadă Canaanul Banatului său.

Iar când noaptea prigoanei naționale se coboară cu tot mai multă întunecare peste aceste meleaguri, Dumnezeu, ocrotitoare a neamului, ne-a hărăzit străfulgerarea naționalismului intransigent al generalului Traian Doda și cel al protopopului Mihai Popovici.

De mult, în vremuri cărunte, această cetate a intelectualității bănățene a dat pe autorii Paliei dela Orăștie din 1582, pe „propovăduitorul evangheliei lui Christos“ Ștefan Herce și pe „dascălul de dascălie“ Efrem Zăcan. Aici au văzut lumina zilei Mihail Halici-tatăl, — autorul primei Psaltiri și a celei mai vechi poezii românești dela 1674, — și „valachus poeta“ Mihail Halici-fiul, „nobilius romanus civis de Caransebeș“, unul dintre cei dintâi redeşeptători ai conștiinței naționale în Banat. De aici a pornit în veacul al XVII-lea eruditul profesor dela universitățile din Cașovia și Viena, Gavril Ivul și teologul George Buitul. Și tot aici dă în vileag „Anonimus Caransebesiensis“ la 1742 „Vocabularul românesc-latinesc“ cu 5000 de cuvinte bănățene.

Aici ființează la 1582 „Școala de dascălie“, careia învățatul protopop Ioan Tomici îi dă la 1817 o admirabilă organizație, asigurându-i și un „fond adunat cu tasul în toate bisericile din regiment“... Episcopul Ioan Popasu o transformă la 1876 în „Institut pedagogic“, iar Ministrul Instrucțiunii României mari, d-l Dr C. Angelescu, în „Școală normală de stat“, dându-i 6.000.000 lei pentru întregirea clădirii, în care se adăpostește astăzi.

Topituși-a aici lumina minții sale, cel mai strălucit dascăl al începuturilor secolului al XVIII-lea, Constantin Diaconivici-Loga, care în „Epistolarul“ său — pag. 10 — își fixează astfel testamentul: „că eu și când voi fi de cealaltă parte de mormânt, din cărțile mele voi vorbi cu învățacei mei“... Și a scris 12 cărți de mare valoare pentru posteritate.

Istoriografil Nicolae Tincu-Velea, Nicolae Popea, Patriciu Drăgălina, Dr George Popovici, Dr Ion Sirbu, Iuliu Vuia, Andrei Ghidiu, Dr Ștefan Pop; pedagogii Ștefan Velovan, Dr Ioan Paul, Vasile Mândreanu, Vasile Goldiș, Dr Petru Barbu, Enea Hodoș; economiștii Iosif Bălan, Alexandru Diaconovici; teologii Filaret Musta, Dr Iosif Badescu, Dr George Dragomir, Dr Vasile Loichița și eruditul Dr Iosif Oariu, — mândria bisericii bănățene, — aici au semănat prisosul sufletului lor de aur în pagini și realizări, încrustate în istoria culturii bănățene.

Dar calea propășirii naționale, culturale și sociale a Banatului a fost luminată cu adevărat de tradiția crucei și a evangheliei, difuzată neîncetat încă din veacul al 13-lea de pe catedra, încadrată pururea în obștească venerațiune, a episcopiei Caransebeșului. În jurul ei răsar nu numai școli mănăstirești și viguroase și până astăzi nestinse opaițe culturale, ci și pleiade de cărturari, iubitori de Dumnezeu, dar și de neam. Surghiunul sărbesc de un veac nu-i întunecă strălucirea. Dimpotrivă i-o sporește și se esteriorizează năvalnic în alegerea dela 1848 a lui Ignatie Vuia de episcop al eparhiei Vârșet-Caransebeșului și în ivirea providențialului ierarh Andrei Șaguna, căruia Națiunea și Biserica transcarpatină îi datorează ființarea lor în epoca cea mai vijelioasă a istoriei. El a dat Caransebeșului pe vlădicii Ioan Popasu, restauratorul și pe academiceanul Nicolae Popea, organizatorul. Iar Statutul său organic a făcut ca „furor hungaricus“ — încălcător de lege și distrugător de suflete — să fie înfrânt în trei alegeri, din cari a ieșit învingător și Banatul și ierarhul între ierarhii săi, Dr Miron Cristea, închinătorul pământului întreg al Banatului României mari.

Doamnelor, Domnilor,

Încadrat acum un sfert de veac în vâltoarea vieții atât de intense a acestei cetăți a românismului bănățean, nebîruit în cursul secolelor, țesut-am în fruntea prietenilor și a ucenicilor, pe cari crugul vremii mi i-a dat, solidaritatea sufletească a acestei provincii cu idealuri încă nedesăvârșite.

Succesele secerate emană din această solidaritate, cu rădăcini adânci în tradiția caransebeșeană, ce a dominat și domină încă climatul național, cultural și ecleziastic al Banatului.

Anii ce mi-au mai rămas sunt închinați acestei solidarității bănățene și eu cred, și credința mea este tare, că numai această solidaritate, proptită cu gând curat de toată suflarea bănățeană, va recolta îndeplinirea dezideratelor, pe cari viața și faptele înaintașilor ni le cer în scopul încheșării desăvârșite a simțământului Națiunii românești. Tradiția de care pomeneam și care a fost busola volburei sufletești a poporului bănățean în clipele hotărâtoare ale Unirii, fără condițiuni cu Țara mamă, să stăpânească și mintea și inimile și brațele generației ce ne urmează.

Precursorii, martiri ai ideii naționale, au fost eroi. Visul lor, „copil al suferinței“, a rămas pentru ei neîmplinit. Și „de jalca lui ne-au răposat și moșii și părinții“... („Noi“ de O. Goga).

Noi, generația Unirii, l'am împlinit. L'am împlinit cu eroism neîntrecut, cu suferințe și jertfe supraomenești. Azi ne străduim să consolidăm „stropind cu lacrimi“ ceea ce am cucerit.

Generația ce ne succede, să se inspire din tradiția, dela care noi nu ne-am abătut și să se închine pentru biruințele trecute, dar și pentru cele viitoare la altarele, la cari noi ne-am închinat.

Iar, pe Excelențele Voastre pe Prea Sfinția Ta și pe voi, iubiiții mei frați, cari ați ostenit de pe toate tărâmurile pământului românesc, liber și rob în încă, la acest praznic al cinstirii anilor unui om, topiți în slujba idealului național, și cari prin prezența Voastră închegați unitatea de simțiri pe cari ni-o comandă Țara în această istorică epocă de fapte românești și creștinești, vă rog să primiți mulțumiri răsărite din inima caldă, generoasă, recunoscătoare și avântată a bănățeanului, copleșit în aceste clipe, de amintiri, de mândrie și de îndatorat sentimentalism...

Și lăsați-mă să dau curs avântului meu de închinare, întru chipat în psalmul de biruință al împăratului David: „Mari și minunate sunt lucrurile Tale, Doamne, și toate întru înțelepciune le-ai făcut...”

Cedrii Libanului.

Lemnul de cedru e vărgat cu roșu, e fără noduri și resistă timp îndelungat întrucât, nici carii, nici viermii nu-l atacă. Cedrul întrebuințat la construirea templului lui Apolo din Athena a resistat două mii de ani fără să se altereze câtuși de puțin. Mirosul lui e bineplăcut și celebrat chiar în cântecile omerice. Pentru aceste însușiri ale sale și pentru întrebuințarea multiplă a derivatelor lui a fost cea mai căutată esență în vechime, un adevărat lemn de calitate și de lux a cărui exploatare pe o scară foarte întinsă a dat muncă neîntreruptă la mii și mii de brațe omenești, mai ales supușilor statului-cefate Sidon a cărui nume se leagă în special de exploatarea pricepută a pădurilor de cedru. Toate stătușoarele de pe litoralul Feniciei se ocupau cu exportul și transportarea acestui articol prețios, câștigând averi mari prin vânzarea lui în ținuturile cele mai îndepărtate. Numeroasele cuvinte din limba grecească cu privire la cedru și la derivatele lui atestă existența unui comerț înfloritor cu acest lemn atât de celebru în antichitate, între Fenicia și stătușoarele grecești din insule și din ambele continente. Regii Siriei și ai Egiptului își construiau năvile numeroaselor lor flote din trunchiurile uriașe ce împodobeau culmile de argint ale Libanului, conform știrilor ce ni-le transmit naturalistul Pliniu și filosoful Teofrast în operele lor botanice. Intrebuințarea lemnului acestuia pentru construcțiuni pompoase era generală în timpurile antice. Rășina, oleiul, fructul, licherul extras din el aflau o multiplă aplicare industrială. In cele ce urmează vom prezenta câteva aspecte ale industriei „cedrine” din acele timpuri. Grecii procurau lemnul acesta dela Fenicieni, o dovadă e și numele grecesc *κέδρος* de origine semitic și îl folosesc ca lemn de construcție pentru somptuoasele lor clădiri încă pe vremurile legendare ale războaielor troiane. In poemele omerice întâlnim numai substantivul *κέδρος* (Odiseia V., 60) și adjectivul *κέδρινος* (în cântul 24 al Iliadei v. 192).

Numele de cedru se mai dă încă și unui arbust numit *juniperus oxycedrus* în botanică, jneapănul nostru românesc. În Iliada ni se vorbește despre o sală de arme căptușită cu cedru binemirositor, *θάλαμος κέδρινος*. Acoperișul templului Dianei din Efes era din cedru, la fel și biserica împărătesei Elena din Ierusalim. Odisea amintește așijderea mirosul plăcut al lemnului nostru pe care-l răspândește arzând pe vatră:

*πῶρ μὲν ἐπ' ἑσχαρόφιν μέγα καίετο τηλόσε δ' ὀδμή
κέδρον ἰεδικεῖσσι θύου ἰδὴνὰ νῆσον ὀδδῶει.*

Virgil, nemuritorul cântăreț al virtuții agreste la Romani observă aceeași lucru când îndeamnă pe țărani să se apere împotriva șerpilor din grajduri aprinzând cedru:

„Disce et odoratam stabulis incendere cedrum”.

(Verg. Georgice III. 414.)

Historicul Erodot ne descrie îmbalsamarea cadavrelor la Egipteni, arătând rolul pe care-l are uleiul de cedru ca mijloc pregătitor pentru conservarea morșilor. Egiptenii doritori să-și prepare mortul după un preț moderat îi comandă un tratament de clasa a doua. Înainte de a proceda la îmbalsamarea mortului se injectează ulei de cedru în cavitatea stomacală a cadavrului cu ajutorul unor seringi. Preparatul acesta rămâne acolo câțva timp apoi se extrage. Uleiul are o putere corosivă atât de mare încât scoate deodată cu măruntăele și părțile interne mai nobile (inima, ficatul etc.). După aceasta se procedează mai departe la îmbalsamarea cadavrului.

Din lemnul cedrului se fabricau sicrie și diferite obiecte prețioase.

(Urmează)

D.

„Fondul preotesc de ajutorare”.

Prima de ajutor este una și aceeași, pe întreg timpul de gestiune, adică 22.000 Lei. Sporul ce se face anual acestei prime este restituirea cotei anuale contribuită de părtaş. Spre ilustrare: primul caz de deces va primi titulo prima de ajutor 22.000 Lei în care este înglobată și cota solvită pe un an — pe primul an, de 1200 Lei, — ajutorul faptic este deci 20.800 Lei. În anul al doilea prima va fi 23.200 Lei adică $20.800 + 2400 = 23.200$ Lei și așa mai departe până la 30 ani, când prima va fi $20.800 + 36.000 = 56.800$ Lei. După treizeci ani de gestiune, părtaşul nu mai contribuie și poate dispune asupra primei de ajutor, luându-o în primire. Dacă un părtaş are fericirea să supraviețuiască timpul de 30 ani de gestiune va avea economisită considerabila sumă, și va avea bucuria să-și vadă răsplata jertfei aduse, căci pe lângă faptul că și-a agonisit pe seama sa această economizare, are în conștiința sa satisfacția că a ajutat 300 familii, în modul cel mai uman, a săvârșit cea mai devotată operă de caritate și de activitate samaritană. Tot aceeași mulțumire va fi și pentru decedații în cursul timpului, cari vor adormi încredințați că și-au agonisit în mod demn speșele reclamate cu actul înmormântării, ba au putut lăsa și un ban alb pentru zile grele, pe seama celor rămași după dânsul.

Am convingerea, că am putut dovedi deplin principiul echității la stabilirea primei de ajutor în modul espus.

Rămâne să arăt cari sunt fondurile realizate în timpul gestiunii de 30 ani și cine să figureze ca proprietarul exclusiv al acestor realizări.

Am susținut, că vor trebui augmentate două fonduri: fondul general inalienabil și fondul de penziune.

Primul se va augmenta din taxele generale de fondare.
a) 200 Lei dela fiecare membru $400 \times 200 = 80.000$ Lei, în curs de 30 ani se vor înscrie an de an 10 părtași
a) 200 Lei = 2000 în 30 ani 60.000 Lei, după fiecare caz de deces 5000×300 (în treizeci ani, a) 10) 1.500.000 Lei. După 30 ani fondul general va prezenta 1.640.000 Lei.

Calculând dobânzile an de an cu 3% să va realiza aproape încă odată atâta, deci să poate susține ca dacă administrarea și chivernisirea va fi conștientioasă și sinceră, fondul general va dispune de circa 3.000.000 Lei.

Să va mai augmenta al doile fond „fondul de penziune cu câte 5000 Lei dela fiecare caz de deces deci în 30ni cu a) 10 cazuri de deces anual $5000 \times 300 = 1.500.000$ Lei, și iarăși dobânzile calculate cu 3% circa 150.000 Lei.

Fondul de penziune va figura cu circa: 3.000.000 Lei.

Preoțimea eparhială va avea peste 30 economisiri de circa 6.000.000 Lei.

În eparhia noastră va exista o organizație perfectă, a preoțimei cu o asociere puternică, care se va perpetua, căci pe când unii părtași vor dispărea prin deces, alții le vor ocupa locul și vor continua munca constructivă.

Cine să dispună peste fondurile realizate? Admițind că părtașii activi vor dispărea mereu unul după altul să pune dela sine întrebarea cine să se înstăpânească pe produsul muncii și al jertfei lor.

Răspunsul logic este: Eparhia cu preoții remași să perpetueze chemarea tagmei. Da, Eparhia va rămâne să dirigă, prin aleșii ei și aceasta asociere, întemeiată, creată și realizată de preoțime. De vreme ce însă preoțimea condusă de principiul, că voește să creeze un fond puternic și inalienabil al ei, voește să aică cuvântul și un viitor în mersul normal al acestei instituții.

Prin faptul că preoțimea de azi condusă de spiritul echității renunță la o parte însămnată a primei de ajutor, pe care o putea eventual beneficia pentru sine, că voește să rămână această jertfă adusă drept o donație fondului, care să se ascrie parohiei în care a funcționat. Reserva din prima de ajutor de $5000 + 5000$ destinată fondului general inalienabil și fondului de penziune să va trece pe numele parohiei respective în care a servit decedatul, titulu părtașie sau acție. Parohia va fi proprietariul de drept al acestei părtașii, iar drepturile înglobate la aceasta partașie vor reveni preotului paroh din parohie, carele ca membru natural, va reprezenta și parohia, ca fundatoarea acestor fonduri. Parohia va fi perpetuă și ea va vădi interesul, ca și fondurile și destinațiunea lor să fie perpetue.

Timpul va putea aduce cu sine anumite schimbări în normele de organizare, de funcționare și și'n distribuția ajutorului, proprietarul fondurilor disponibile, create de preoțime va trebui să fie parohia însăși, ca existentă pentru tot deauna, iar când se va desființa vreo parohie părtașia să se transcrie pe eparhie.

Calcularea mea este reală și nici o operațiune nu este exagerată, iar balanța espusă arată rezultatele pozitive, cari se vor putea realiza, dacă administrarea va fi conștientioasă, corectă și sinceră.

În cele espuse am arătat principiul umanitar, carele trebuie să fie călauza asocierii noastre: ajutorul la caz de nevoie reciproc, momentan și satisfăcător pentru

toți; cât și principiul echității, ca ajutorul să fie servit fără considerare fie de poziție, de etate ori simpatie; lozinca să fie toți pentru unul și unul pentru toți!

Rămâne să mai evidențez modul cum cred eu ca să se facă încassările taxelor și cotizațiunilor. Această operațiune va fi rezervată Venerabilului Consiliu Eparhial, care cu dragoste părintească va executa dorințele preoțimei. Venerabilul Consiliu Eparhial va decreta prin o deciziune prealabilă organizarea fondului de ajutorare obligatorie, pentru întreaga preoțime eparhială, declarându-o în principiu înființată, încă cu 1 Ianuarie 1934. În virtutea acestei deciziuni preoțimea eparhială va trebui cu provocarea la acest decis să și înainteze fie în parte, fie prin hotărârea conferințelor pastorale tractuale în comun, adeziunea atât referitor la înființarea, în principiu până la constituirea legală, care va trebui să urmeze în decurs de 3 luni, dela emiterea deciziunii, cât și referitor la reținerea taxelor respective a cuotelor preliminare proiectate de a) 122 Lei pentru fiecare părtaș. Preoțimea va declara că este învoită ca dela cu ziua de 1 Ianuarie 1934 se consideră obligată la înființarea fondului și și la reținerea cuotelor, cari să vor ține în depozit la Casa Diecezană — în fiecare lună, până la definitivă organizare. Tot odată se va declara și pentru acordarea primei de ajutor, din cotele reținute, pentru eventualul caz de deces, care va obveni între părtașii obligați și care primă să fie 22.000 Lei.

Nu găsec rațională nici cu cale convocarea întregii preoțimi la o adunare generală — fie cea pentru consultare fie cea pentru constituire. Deplasarea întregii preoțimi în centru ar reclama spese de câteva sute de mii, căci să admitem minimumul de 500 Lei după fiecare preot s'ar cheltui în van 200.000 Lei. Organizarea și constituirea să se cfeptuască prin delegații preoțimei esmiși din conferințele pastorale tractuale. Fiecare tract își va designa 4 ori 6 delegați, cari se vor prezenta în deplină cunoștință de cauză și vor duce la îndeplinire — în baza procurei — toate agendele și formalitățile reclamate.

Prea Onorații Domni Protopresbiteri tractuali vor lua contactul neîntârziat cu preoțimea, vor convoca conferințele pastorale ori colegiile preoțești în scopul consultării, aici se va conveni asupra proiectului de Regulament, aici să se facă propuneri concrete în parte referitor la taxe, cotizații și la prima de ajutor, precum și la spiritul de conducere și funcționare, care să se aibă în vedere la redactarea Regulamentului. Delegații tractelor să vor întruni apoi cu elaborate gata și le vor pune în concordanță cu vederile generale exprimate.

Părerea mea este, că nu cei mulți vor decide, ci cei puțini și aleși, cari cu voința nestrămutat se vor devota cauzei, întru realizarea acestei dorințe obștești.

Am espus vederile și dorințele mele și cred că voi fi înțeles de toți frații în Christos! Am fost poate prea cutezător în unele espuneri, sper însă că n'am jicnit. Consider dorința mea o necesitate absolută, fondul de ajutorare va trebui să ia ființă, căci sacrificiile dispar, când avem în vedere scopul ideal, pe care-l urmărăm.

Înjghcbarea asociației proiectate ne va oțeli voința și ne va stimula ambițiunea pentru o activitate rodnică, întru realizarea operei de caritate, care va servi spre binele și fericirea tagmei, puse în serviciul neamului, al țării și al Bisericii strabune.

Cu Dumnezeu înainte și El ne va binecuvânta intențiunile și înfăptuirile noastre!

(Sfârșit) Pr. Cornel Panciovan.

Ș T I R I

Pentru monumentul funerar „Dr. Iosif Iuliu Olariu” au mai intrat următoarele sume:

Preot Elisei Mureșan Banloc	200	Lei
Comuna bisericească ort. rom. Banloc	200	”
Preot Nicolae Călnicean Butin	150	”
Prot. Augustin Ghilezan Ciacova	100	”
Preot Aurel Uroș Dobrița	100	”
” Ioan Pincu Ciacova	100	”
” Nicolae Călțiu Borloveni-nou	100	”
” Nicolae Țuca Macedonia	100	”
Prof. Gh. Neamțu dir. șc. norm. C-sebeș	100	”
” Ilie Orzescu Caransebeș	100	”
” Remus Popa	100	”
Locot. Nicolae Călnicean Logoj	100	”
Comuna bisericească Ilad	100	”
Biserica ort. rom. Tolvădia	00	”
Preot Aurel Gătăianțu Tolvădia	50	”
” Constantin Doboșian Tolvădia	50	”
Cand. pr. Gh. Cornean Ohaba-mâtnic	50	”
Prof. Hugo Wehry Caransebeș	50	k
” Traian Țunea Caransebeș	50	”
Biserica ort. rom. Visag	50	”
Comuna bisaricească Cerna	50	”
Prof. Gheorghe Dimofte Caransebeș	40	”
” Constantin Voinea Caransebeș	40	”
” Sever Boșcaiu Caransebeș	40	”
” Nicolae Tomiciu Caransebeș	40	”
Biserica ort. rom. Crâjma	25	”
Biserica ort. rom.	25	”
Prof. Caius Seviciu Caransebeș	20	”
Inv. pens. Mihai Petrovici Crâjma	20	”
Ileana Gătăianțu Tolvadia	20	”
Stelian Gătăianțu Tolvadia	20	”
Indescifrabil Banloc	20	”

Total: 2310 Lei

Suma anterioară: 59.680 Lei

Total până de prezent: 61.990 Lei

Fapte grăitoare. La praznicul de bucurie al Bunei Vestiri, săracii cerșitori din orașul Caransebeș, au trăit câteva clipe de mare bucurie, fiind goștiți la masa frățească, dată de membrii oastei Domnului. Ostașii Domnului din localitate au pus la contribuție, daniile lor în alimente și bani, încât au săturat peste 300 de cerșitori ai orașului. Au fost momente de adâncă grație creștinească!

Concursurile „Tinerimei Române”. Bătrana dar pururi însufleșita societate „Tinerimea Română” de sub conducerea d-lui Nae Dumitrescu organizează și în primăvara acestui an o serie de concursuri în București. Concursurile au diverse aspecte, constatând din emulări literare, științifice, concurs de grupuri școlare, corale și instrumentale. Ele se țin în București între 11—15 Aprilie a. c. continuându-se cu o frumoasă excursie în localitățile mai importante ale Olteniei.

Comemorare. Societatea culturală Astra comemorează astăzi împlinirea a 25 de ani dela moartea

marelui bănățan Alexandru Mocionyi. Serbările comemorative au loc în Logoj participând la aceasta delegații M. S. Regelui și ai Guvernului Țării.

Adunarea generală a „Societății ortodoxe a Femeilor române” s'a ținut Duminică în 25 Martie a. c. — sărbătoarea Bunei vestiri — în sala de cântare a Academiei teologice. Cu acest prilej societatea a prezentat o dare de seamă despre harnica sa activitate în anul trecut.

Jubileu. Duminică în 25 Martie a. c. corporația meseriașilor din Loc și-a sărbătorit cu un deosebit fast aniversarea a o sută de ani dela înființare. După oficierea parastasului, părintele Petru Bancea face un amplu istoric al corporațiilor meseriașilor, arată rolul principal ce l-a avut breslele în dezvoltarea diferitelor meserii și marea însemnătate ce o au și azi dânzii în viața socială.

Serbarea sădirii arborilor la Caransebeș. Școalele de toate gradele din orașul nostru au sărbătorit Joi în 29 Martie 1934 sărbătoarea aceasta a tineretului la ora 6 p. m. în sala de gimnastică a liceului. Un program vast a delectat numerosul public asistent compus nu numai din elevii tuturor școalelor din loc ci și din crema intelectualilor noștri locali. S'au ținut două scurte conferințe încadrate într'un select program de coruri și de declamări. Profesorul Ioan David a vorbit despre sentimentul naturii la popoarele biblice iar Domnul inginer-șef Alexandru Andrei despre importanța protejării arborilor la noi cu competență și cu o caldă simpatie. Corurile tuturor școalelor din loc în frunte cu acei al Societății de lectură a studenților teologi „Ioan Popasu” împreună cu orchestra militară a Bat. 11 vânători de munte, au dat concursul lor binereușit.

Mare cutremur de pământ. Joi seara, îndată după orele 10 un puternic cutremur de pământ s'a produs în Vechiul Regat în deosebi în Moldova și în Basarabia. Cutremurul, care pe alocuri a durat aproape un minut, a fost din cele mai puternice cauzând imense pagube și chiar victime omenești. Orașele mai încercate de cutremur au fost Bârladul, Iașul, Galațul și Chișinăul. În Galați panica a luat proporții de groază și prin agitarea apelor Dunării cari au produs șgomote asurzitoare.

Nr. 1592 B 1934.

Note Oficiale.

În urmarea hotărârei Consiliului de Miniștri și a Ministerului Agriculturii și Domeniilor a luat ființă Comitetul Agricol al județului Severin cu sediul la reședința județului care în colaborare cu toate serviciile pendente de Ministerul Agriculturii și Domeniilor, de Ministerul Instrucțiunii publice și al Cultelor și Artelor, al Comunicațiilor, al Industriei și Comerțului, precum și cu Legiunea de Jandarmi, să procedeze după un program bine determinat la redresarea economică a agricultorilor din județ.

În urmăre On. Preoțime parohială va da tot concursul sau organelor tehnice ale serviciului agricol și prin sfaturi și predici va îndemna pe credincioși să execute toate îndrumările ce li-se vor da de către aceste organe în legătură cu o rațională exploatare agricolă ce

urmează a se face în viitor: în legătură cu creșterea și îngrijirea animalelor, cu creșterea pasărilor, cu îngrijirea fânățelor, cu asocierea între locuitori pentru valorificarea și asigurarea unui plasament mai bun al produselor agricole, pomicole etc.

On. Preoțime va primi instrucțiuni tipărite dela comitetul agricol județean. Este de dorit și așteptăm ca preoții să aplice întâiu ci înșiși sfaturile și îndrumările ce le vor primi iar apoi să sfătuiască și pe credincioși să pună în aplicare îndrumările ce li-se vor da.

Caransebeș la 23 Martie 1934.

Președintele consiliului eparhial

Andrieu Ghidiu

consilier eparhial protopresbiter.

* * *

Nr. 1753 Sc 1934.

În repetate rânduri am îndemnat On. preoțime să achite revista „Sfântului Sinod”. Biserica ortodoxă română a căreia abonare e obligatorie pentru toate parohiile din cuprinsul țării.

Cu toate acestea sunt încă destule parohii cari așteaptă întruna provocări din partea celor mai înalte foruri administrative ale Bisericii noastre știind totuș că datorința trebuie împlinită mai de vreme sau mai târziu, iar întârzierea nu este de demnitatea nimănui denotând ea interes puțin ba chiar neglijență. — Uneori se mai produc și confuzii susținându-se că banii se trimit la Cassa diecezană care însă nu se mai poate ocupa și de această chestiune.

Dreptaceea pe viitor îndrumăm pe toți restanțierii să-și achite abonamentul la această revistă, trimițându-l direct la Redacția revistei.

Caransebeș în 20 Martie 1934.

Președintele consiliului eparhial

Andrieu Ghidiu

consilier eparhial, protopresbiter.

Licitațiune publică.

Pe baza aprobării Venerabilului Consiliu Eparhial Nr. 3446 E. ex. 1933, ddto 26 Iunie 1933, se escrie licitațiune publică pentru renovarea și acoperirea bisericii cu table de intermit.

Prețul exlamării este 38.629 Lei.

Licitanții sunt obligați a depune caucie 10% din prețul exlamării în bani gata ori efecte publice.

Contractul încheiat devine obligator pentru întreprinzător imediat după semnare, iar pentru comuna bisericească după aprobare din partea Venerabilului Consiliu Eparhial.

Licitațiunea se va ținea la 26 Aprilie 1934, oarele 10 în Unip.

Intrucât licitațiunea primă va rămânea fără rezultat a doua se va ținea la 7 Maiu.

Devizul și condițiunile de licitațiune se pot vedea la oficiul parohial din Unip.

Spesele pentru facerea planului și devizului cad în sarcina întreprinzătorului.

Unip, la 18 Martie 1934.

Ioan Fărcășescu m. p.
paroh ort. rom.

2—3

Ioan Șibu m. p.
notar.

Licitațiune publică.

Adunarea parohială din comuna Unip, escrie licitațiune publică, pentru executarea lucrărilor de zidar și tâmplar la Casa Națională.

Prețul exlamării este 70,550 Lei.

Licitanții sunt obligați a depune caucie 10% din prețul exlamării în bani gata ori efecte publice.

Contractul încheiat devine obligator pentru întreprinzător imediat după semnare, iar pentru comuna bisericească după aprobarea din partea Venerabilului Consiliu Eparhial.

Licitațiunea se va ținea la 26 Aprilie 1934, oarele 11 în Unip.

Intrucât licitațiunea primă va rămânea fără rezultat, a doua se va ținea la 7 Maiu.

Devizul și condițiunile de licitație se pot vedea la oficiu parohial.

Spesele pentru facerea planului și devizului, cad în sarcina întreprinzătorului.

Unip, la 18 Martie 1934.

Ioan Fărcășescu m. p.
paroh ort. rom.

2—3

Ioan Șibu m. p.
notar.

Tipărit, în Tipografia noastră diecezană, a apărut:

Manualul de Tipic

al Bisericii ortodoxe, în uzul teologilor și preoților, cuprinzând serviciile Dumnezești din postul sfintelor Paști

intocmit de:

CONSTANTIN VLADU

profesor de Tipic și Cântare la Academia teologică din Caransebeș,

aprobat de Consiliul eparhiei ort. rom. a Caransebeșului și tipărită cu binecuvântarea în Domnul adormitului fost episcop diecezan Dr IOSIF TRAIAN BADESCU.

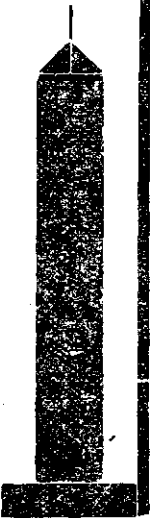
Cartea e tipărită pe hârtie fină, în două culori și se poate comanda dela

**LIBRĂRIA
și TIPOGRAFIA
DIECEZANĂ
din CARANSEBEȘ.**

Exemplarul: Lei 180
plus spesele postale.

Obiecte bisericesti
dela cele mai renumite fabrici, se află
de vânzare la **Librăria Diecezană.**

FABRICA (ATELIER) DE LUMINI A EPARHIEI CARANSEBEȘULUI

In fabrica (atelier) de lumini, înființată de Consistoriul nostru eparhial, se află de vânzare lumini de ceară curată, în diferite mărimi și grosimi. Recomandăm credincioșilor noștri, ca să-și procure dela această fabrică luminele de ceară curată trebuincioase la diferitele acte religioase: cununii, prasnice, pomene, cazuri de moarte, părăstase, după cum se și cere aceasta de tradiția și

○ cultul bisericii noastre dreptmăritoare. ○

Luminele se pot procura direct sau dela și prin epitropiile parohiale la

„**Librăria Diecezană**“ Caransebeș
cu grosul și cu bucata.

Tipografia și Librăria Diecezană Caransebeș

Este bogat înzestrată și bineasortată cu tot felul de cărți școlare, literare și științifice, requisite școlare și de birou. Execută tot soiul de lucrări tipografice în cel mai scurt timp pe lângă prețuri convenabile. Are un mare depozit de hârtie.

■ ■ ■

■ Legătorie proprie. ■